

[Schovelin.]

det synes jeg egentlig godt, en Minister kunde; jeg synes nok, han kunde — hvad skal jeg sige? — mande sig op til at sige: Ja, du har mit Hjerte, men mit Hoved kan du ikke faa, og det er jo ikke nok at appellere til en Mands Hjerte i Lovgivningssager.

Nu overhørte jeg ingenlunde, at den højtærede Minister sagde et Sted i sin Tale, at i hvert Fald er Tiden ikke nu inde til at slippe Rentegarantien for Sønderjylland. Men det kan ikke trøste mig, og det kan saa meget mindre trøste mig, naar jeg hører Begrundelsen, som var denne: Naar man har sagt A, maa man i Almindelighed ogsaa her i Verden sige B. Saa kan man med et berømt Impromptu fortsætte og sige: Bliv saadan rask du ved, saa kommer snart du gennem Alfabetet! Men det er netop en Udsigt, som er den modsatte af den, der kunde friste det konservative Parti til at følge efter. Jeg synes i det hele, at dette er et farligt Ord at prædike fra Regeringsbænken, thi derefter maa man jo sige, at Rigsdagen maa passe nøje paa en Regering; man maa passe nøje paa det, som hedder et Præcedens. Det er altsaa noget, man skal vogte sig ganske overordentligt for herefter. Man har en bekendt Historie om en gammel Kaptajn, som siger: Konduite er noget af det værste i Verden, jeg har kun to Gange handlet efter Konduite, og aldrig har jeg faaet saa store Røfler. Men det synes altsaa, at et Præcedens skal man vogte sig endnu mere for, og det er den Lære, vi vil tage med fra denne Forhandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds indtager efter min Mening her en Stilling, som er i nogen Maade uklar, thi jeg opfatter det ærede Medlems Udtalelser saaledes, at det, som han først og fremmest drager i Leding imod, er dette, at der aabnes en 5 pCt.s Serie i Sønderjyllands Kreditforening. Hvis jeg har Ret deri, er det naturligt at spørge, om det ærede Medlem da eventuelt vilde være med til at forlænge den nuværende 3die Serie, baseret paa 4½ pCt.s rentebærende Obligationer, fra de 30 Millioner, som den nu maa indeholde, til 45 Millioner og at forlænge Statsgarantien op til denne Maksimalgrænse. Hvis det ærede Medlem vilde være med dertil — og saaledes har jeg forstaaet ham —, er det jo kun Adgangen til at yde Laan, baseret paa 5 pCt.s Obligationer, som det ærede Medlem vender sig imod. Men hvis det ærede Medlem for ramme Alvor gør dette, vil det altsaa sige, at han vil nægte sønderjydske Laantagere

den Valgfrihed, som i øvrigt er givet Laantagerne over det ganske Land. Og vel skal man ikke fortsat gøre Sønderjyderne til Kælebørn — det kan jeg saamaend gerne give det ærede Medlem Ret i —, men man skal jo da heller ikke ubegrundet udnævne dem til Prügelknabe, og jeg synes, at det er lige ved, at det ærede Medlem i denne Forbindelse vil gøre dette. Hvis det ærede Medlem da kunde finde sig i at sluge de 5 pCt.s Obligationer, men derimod ikke at belægge dem med Statsgaranti, saa spørger jeg: Mener det ærede Medlem da ikke, at den Aarsag, der i 1925 var til, at Statsgarantien blev givet, vedvarende er til Stede? Vi ved jo alle her i Tinget, hvilken Aarsag der den Gang var, hvad det var for en Tvivl, som man formodede influerede paa Sønderjyllands Kreditforenings Obligationer. Jeg har sagt ogsaa her i Dag, at jeg haaber og tror, at Aarsagen, som saa skrapt ytrede sig i 1925, i nogen Maade er afsvækket; men at den endnu er til Stede, det viser sig jo gennem de Kursdifferencer, som findes mellem garanterede og ikke-garanterede Obligationers Kurser. Hvis det ærede Medlem altsaa maa erkende, at denne Aarsag, som i 1925 var bestemmende, endnu er til Stede — og det tror jeg han maa, han kan ikke tilsidesætte det tydelige Tegn derpaa, som jeg nu har nævnt —, synes det mig besynderligt, at det ærede Medlem ikke vil drage den Konsekvens af Rigsdagens Holdning i 1925, at han vil skride til at støtte det Lovforslag, som her foreligger, thi det vil slet ikke sige, at man, hver Gang man har sagt A, ogsaa skal sige B. Men man skal jo ogsaa vogte sig for, naar man har sagt A, ikke at ville sige B. Man bør gøre dette, hvis man erkender, at det, som førte en til at nævne A-et, nu, da B-et kræves, endnu maa siges at være virksomt. Derfor synes jeg, at det ærede Medlem ud fra en nøgtern Betragtning af alle tilstedeværende Forhold maatte naa til det Resultat, som blev Rigsdagens Resultat i 1925, at man om end med Beklagelse bør skride til at yde Landsdelen den Støtte ad indirekte Vej, som der her er Tale om, i Erkendelse af, at der desværre endnu for Landsdelen er særlige Forhold til Stede, som gør denne Støtte ønskelig og betydningsfuld.

Schovelin: Nej, jeg maa svare den højtærede Minister, at jeg i det hele er meget lidet stemt for at skride til en Lovgivning, som man skal gaa til med et Skuldertræk. Enten er det rigtigt, eller ogsaa er det galt. Statsgarantien var allerede den Gang, den blev givet, et forkert Skridt, og saa har man